

NYERGES ANDRÁS

KBP

(REGÉNYRÉSZLET)

Katz Simon a ruhásszekrény belső oldalára szerelt tükör előtt latolgatta, milyennek mutassa magát a Kaán-szalomban, ahová – hosszas várakoztatás után – ma végre bevezetik. Úgy vélte, hogy a meghívása jutalom és megdicsőülés is az elmúlt hetekben tanúsított hőstetteiért, de abban nem volt biztos, hogy melyikért. Afelől semmi kétséget nem táplált, hogy bár a világ most, a hatvanas évek közepén, nem szívesen nevezi így a rendkívüli helytállást, mindkét eset beillik hőstettnek. Sebjaj, az ember legalább önmaga előtt ne kicsinyítse az érdemeit. Jó érzéssel töltötte el, hogy ami régóta járna neki, ma, ha minden jól megy, végre megkapja, ez az este elégtétel lesz élete összes keservéért, képességeinek mások általi el nem, illetve fel nem ismeréséért. Olyan valami kerül elérhető közelségbe, ami mindig is a hiányzó dolgok legkívánatosabbjának tűnt, beteljesülése pedig épp ezért fölöttébb valószínűtlennek. Sokféleképp tudta elképzelni az érvényesülést, de leginkább azt szerette volna, hogy íróként válhasson híressé, csak hogy úgy tapasztalta, az életnek épp ezen a területén nemcsak a hírnév megszerzése, de az odáig vezető út első lépésének megtétele is szinte lehetetlen. Mármint olyan valaki számára, aki a tizenháromházban lakik, akít az özvegy anyja nevel, aki érettségi után kénytelen volt beállni a Reichenberger-tanműhelybe. Ehhez képest elhanyagolható tételnek látszott, hogy megvan-e hozzá a képességei? Rendszeresen elolvasta a folyóiratokban más fiatal költők verseit, és még sosem támadt olyan érzése, hogy ő ne tudna ugyanilyeneket vagy nagyságrenddel különbeket a kisujjából is kirázni. A probléma csak az, hogy hiába tudna, mire menne vele? Postán beküldött verseit nem az irodalmi szerkesztő, hanem a levelezési rovat minősítette, s bár a válaszokban mindig szerepelt az a szó, hogy *közzöljük*, mellette ott volt az is, hogy *sajnálattal*. Abban a hitben élt, hogy elég volna megszereznie egyetlen olyan ember ismeretségét, aki valahol már publikált, s ha egy ilyenrel észre véteti magát, a sorsa már el is van boronálva. Amikor ő, mint a tanműhely költője, találkozott Tükével, majd Pakulárral és Bocsárral, úgy érezte, végre sínen van, ezekkel az emberekkel csak irodalmi barátságot kell kötnie, és automatikusan szövetségessé válnak, és ha a világ is megszokja, hogy ők egy brancsba tartoznak, az is természetes lesz, hogy ahol a társai megjelennek, ott az ő műveit is közlik. Nehéz volt tudomásul vennie, hogy ezek a költők, akiknek pedig már kötetük is van, hiába szólnak érte, az ő helyzete ettől mit sem javul. Hogy egy kötet csak az ő helyzetéhez képest számít valaminek, nehéz volt elhinnie. Azt gondolta, hogy nemigen emelnek érte szót, mert számukra kínos volna az ő klapanciáit

támogatni, talán úgy érzik, hogy lejáratják vele magukat, de Pakulár és Bocsári letette a nagyesküt, hogy nem erről van szó. Épp azzal ártanának neki, ha támogatnák, tudniillik aki mellé mi odaállunk, az rögtön el is áthatja magát, magyarázták, de próbáld ki magad, hogy így van-e, menj be egy szerkesztőségbe, és mondd azt, hogy a Kaán-féle balosok kidobtak, a mocsok Bocsári vagy Pakulár a kisujját se mozdítja érted, és meglátod, erre mi történik, rögtön fel fognak fedezni, mint az utóbbi idők legeredetibb, legizgalmasabb verseinek íróját. te leszel az új titkos favoritjuk. Ha jót akarsz magadnak, szidj minket gőzerővel, mondd el, micsoda gyalázatos összefonódás uralkodik köztünk, a baloldalon, milyen mocskos és tehetségtelen banda ez, egytől-egyig irigyek és ostobák vagyunk – és kedves Simon, akik eddig átnéztek rajtad, azok majd most rögtön felfedeznek maguknak. Ezt ugye nem mondjátok komolyan, hüledezett Katz Simon. Ennél komolyabban még sose beszéltünk, vágta rá Bocsári. De hogy mondanék rólatok rosszat, mikor ti vagytok a kedvenc költőim, hozzátok szeretnék tartozni. Akkor hülye vagy, csóválta a fejét Pakulár, amit művelsz, az önvészélyes örülség, jobban teszed, ha erről az útról most fordulsz vissza, amikor még a hovatarozásod nem publikus, mert ha ez egyszer elterjed rólad... Simon zavartan vigyorgott, váltig abban bízva, hogy ezek ketten elröhögik magukat és kiderül, hogy ugratás volt az egész, de erre hiába várt, s ő azt gondolta, ha nem vicc, akkor nincs más hátra, mint előre, én hozzátok szeretnék tartozni, ismételte meg, és nemcsak hozzátok, de Kaánhoz is, szeretném megismerni őt, intézzétek el, hogy jár hassak hozzá! Ez tényleg megőrült, mondta Pakulár, neked fogalmad sincs róla, mi az, amit kérsz, mert velünk barátkozni – az csak ártatlan, önvészélyes butaság. De Kaán maga a patás ördög, ő az ellenség, s aki vele szóba áll, eretnekséget követ el. Mi ketten is azóta vagyunk megbélyegzettek, mióta az ő köréhez tartozunk, azóta szüntünk meg reménykeltő ifjú tehetségek lenni, pedig mikor feltűntünk, még azok voltunk, akkor még a szociálavangardista verselés ifjú kísérletezőinek számítottunk, de aztán, mikor kiderült, hogy Kaán fantáziát lát bennünk, megszüntünk költőként létezni, és Kaán féregnyúlványainak könyveltek el bennünket, akikről nem-hogy egy jó szót nem írna le senki, de még rosszat se, nehogy a hírünket növeljék. Volt egyszer, három éve már annak is, egy nyilvános vita, ahová a forma kedvéért, mert akkor még adtak a formára, csak hogy tudd, ma már ez sincs, szúrta közbe Pakulár, szóval oda még meghívtak minket, mi voltunk „a légüres tér költői”, s ebben lett is volna valami, de a velünk foglalkozó előadás végig azt fejtegette, hogy mi, a tehetséges indulás után végleg leszerempeltünk, örökké csak a légszomjunkról beszélünk, mintha a szocializmus társadalmára a fuldoklás volna jellemző, amit a magyar nép egészséges optimizmusa nyilvánvalóan cáfol. Ez volt az utolsó eset, amikor egyáltalán tudomást vettek rólunk, s azóta megvan a közös platform hivatalos kultúrpolitika és a rendszert mindenestől tagadó művészek között: minket kell negligálni, kiközösíteni, tehetségtelenné bélyegezni s akkor kész a Treuga Dei. Ezek után nyilatkozz, öcsi, tényleg közénk akarsz-e tartozni?

Katz Simon tisztában volt vele, hogy erre csak egyféle válasza lehet. Láta rajtuk az értetlenséget, az álmétkodást, hogy létezik még másik, hozzájuk hasonló örült, és tudta, hogy óvakodnia kell előttük az igazi indítékai feltárásától, mert abban, ami őt mozgatja, nincs tiszteletet érdemlő heroizmus, neki minden jó, ami a mostani teljes ismeretlenségéből bármilyen irányban kimozdítja. Tükével, Pakukárral, Busóval, Bocsárral együtt kitaláltottnak lenni – az neki dicsőség, amivel megalapozhatná a jövőbeli nimbuszát. Neki arra sincs esélye, hogy bárki előbb reményeket fűzzön hozzá, aztán csalódottan konstatálja, hogy nem az általa kijelölt úton jár s ezért levegye róla a kezét. Őrajta semmilyen kéz nincs, ezért is unszolja a két barátját, hogy próbálják beszerezni azok közé, akik a Kaánhoz fűződő kapcsolatuk miatt közmegevetés tárgyai lettek, számára egy kis közmegevetés maga volna a beteljesülés, mert azzal a világ tudomásul venné, hogy létezik egy Katz Simon nevű ifjú ember, akiből még lehet valami. Amióta arról hallott, hogy a szalonban, az összejövetelek egy bizonyos pontján Kaán felszólít egy jelenlévő költőt, olvasson fel a legújabb versei közül, s ha az illető megtette, utána ő rendszerint kifejti, ennél pocsékabban interpretálni verset készakarva se lehet, de ő – ha megengedik – majd megmutatja, mi minden maradt rejtve a műben, Simon ettől csak még eszeveszettebb vágyat érzett, hogy ő is a meghívottak közt lehessen. Mit mondjak, áradozott Pakulár, annak, ahogy Kaán verset olvas, egyszerűen nincs párja, ha az ő szájából hallod egy saját versedet, azt kérdezed magadtól, hogyhogya ezt a remekművet én írtam? Mikor visztek már el hozzá, kérdezte Simon alkalomról-alkalomra türelmetlenebbül, és mellékesen elmesélte, hogy a tanműhelyben miféle kísértésnek van kitéve, néhány öreg szakai megkönyékezte, hogy szívesen csinálnának belőle szakszervezeti bizalmi, ami roppant kényelmes állás volna, védelemmel is jár, s emellett nem kéne nappali szakon végeznie az egyetemet, győzné levelezőn, vagy estin is, itt meg kapná a fizetését, csak egyet kéne megígérnie, felhagy a versmondó estek ürügyén gyakorolt politikai szájartatással, mert attól a vezetőségnek feláll a szőr a hátán. Nosza, csináld, fakadt ki keserűen Bocsári, nem is értem, miért habozol, köztünk csak nyomor, mellőzés, meg nem értettség várna rád, odaát meg hasznót hajthatsz, jobb órabért harcolhatsz ki, hosszabb ebédszünetet, tisztább mosdót, vagy mit tudom én. A dolog már el is dőlt, agyó Kaán-szalón, agyó költészet, neked igazából nincs szükséged ránk, mi a fenét akarnál Kaántól? Ne bánts a szerencsétlent, szólt rá Pakulár, te is elvehetted volna a körkötőgépes nő nyáladzó lányát, kaptál volna vele egy itáliai nászutat, meg egy manzárdot a házban, mégis albérletben laksz, de akkor miért nem érted meg őt?

*

Egymással veszekedve váltak el Simontól, mégis mindketten ostrom alá vették Kaánt, mert úgy érezték, hogy a Katz-gyerek a vazallusuk, őket követve akar a vesztébe rohanni, vagyis köztük tartozni, márpedig túl nagy tolongás nincs ezért a kitalált stáuszért, s ha valaki ennyire odáig van, akkor az a legkevesebb, hogy segítik ebben. Kaán minden kísérletükre ugyanazt válaszolta, máris túl sokan húzó-

tak be a szárnyai alá, nincs se ideje, se energiája ennél több emberrel foglalkozni, legfeljebb napi három-négy órát alszik, mert mióta nincs állása, egyre-másra kap sürgős alkalmi munkákat, és nem halaszthat határidőt, mindent percre pontosan le kell szállítania, különben más nyomorultak kapják a segítséget. Csakhogy a régebbi barátai máshoz vannak szoktatva, nekik a lelki támasz mindig *adduramistenderög-tön* kell, s ők azok, akiknek nem szívesen mondana nemet, úgyhogy bár kíváncsi az új fiúra, sajnálja, ebben a mostani extra módon hajszás felállásban további kliensek az életébe már nem férnek bele. Az persze kivételt képezne, tette hozzá, ha valaki-vel valami rendkívüli történt volna, és megkérdezte, ilyesmiről van-e szó Katz esetében? Pakulár és Bocsári őszintén bevallották, hogy ilyesmiről szó sincs, a fickó a tőlük hallottak alapján képzeli úgy, hogy az egész életét megváltoztatná Kaán megismerése. Amikor a nemleges választ tudatták Simonnal, olyanformán sötétült el az ábrázata, mint aki szerint Kaán időzavara csak üres kifogás. Ennek hangot is adott, egy elfuserált proligyereknek minek lelki támasz, az mások privilégiuma, miért is képzeltem, hogy az olyan kivételes intellektust, mint a ti Kaánotok, az én problémáim érdekelhetik? Bocsári és Pakulár ritka egyetértésben nézett össze, s mindkettőjük agyában ekkor fogamzott meg az elgondolás, hogy eddig rosszul láttak a dologhoz, nem általánosságban kell protezsálniuk Katz Simont. Kaán figyelmét azzal keltetik fel iránta, ha elmesélik, miként zajlott le a múltkor az a felolvasó est, és ha ez sem elég, be kell vonniuk az akcióba Tükét, aki – nem tudni még, milyen eredménnyel –, de szintén Katz Simonnal konspirál az állatkert-ciklus megjelentetése dolgában...

*

Néhány nap elteltével Kaán azt üzenté Simonnak: szívesen látja a szalonban, ha nem is négyszemközti audiencián, de azon az összejövetelen, ahol kívüle még a kör más tagjaival is megismerkedhet. Pakulárék siettek elmagyarázni, hogy ez is nagy szó, s a szalon valójában nem szalon, Kaánnak csak egy másfél szobás társbérlete maradt szülei egykor négy szobás, Dunára néző, lipótvárosi lakásából, a hatodik emeleten, ahol – ha tíznél több embert hív meg – egy szardíniásdoboz is tágas hodálynak tűnik a lakáshoz képest. Már a *Dunára nézés* sem igaz, mert az ablak előtt évek óta egy félbehagyott építkezés hullámpalával toldott-foldott állványai merevednek, s nemhogy a folyót, de villany nélkül egymás arcát se látnák. Simon a vállát vonogatta, mindjárt megszakad a szívem, gondolta, a mi ablakunk meg a gangra néz, és pont velünk szemben van a közös budi, ahová az egész emelet jár. A meghívás mégis annak izgalmával töltötte el, hogy elért valamit, fellépett a magasba vivő lajtorjának egyelőre a legalsó fokára. Izgalmába mégis öröm vegyült, mert ezzel az esélylatolgatás is véget ért, most már, ha fellép rá, ha lent marad, valami lezárult. Eljött egy olyan pillanat is, mikor nem tudta eldönteni, tényleg akarja-e a Kaánékhöz tartozást? Eddig azért rekedt kívül minden körön, mert sehol nem ismert senkit. De vajon az jobb lesz-e, ha ilyen figurákkal zárja magát egy skatulyába? És mi lesz, ha ebben a skatulyában máris nagy a tolongás, és a bent lévők nem örülnek egy újabb

arcnak, mert abban csak azt látják, hogy eggyel több ember osztozik Kaán figyelmén? És vajon mennyire igaz, amit Pakuláréktól hallott, hogy bejutni bejuthat, de ha benn van, innen már nincs tovább? A kételyek még a készülődésben is hátráltatták, úgyhogy eldöntötte, igenis akarja a kiközösítettséget, hiszen számára egyelőre mindegy, hogy rokon- vagy ellenszenv alapján-e, csak az a fontos, végre valakik valahol vegyék őt tudomásul. Később az ember dobbanthat, de ahhoz előbb legyen honnét elrugaszkodnia s ő most éppen ezt a helyzetet készül megalapozni. Állt a tükör előtt, s ahogy vizsgálgatta magát, sehogy sem tetszett neki az a Katz Simon, akit remélhetőleg ma utoljára lát. Te túrted el, kiabált neki, hogy még a hervadt Hermina is jobban akarja tudni nálam, milyen szemüvegben buknának rám a csajok. Te törődttél bele, hogy Misu bácsi akarja megmondani, jogász legyek-e, vagy bölcsész: Te viselkedsz úgy, mint akinek nem jár senkitől semmi, s a legkisebb kegyért is hálálkodni illik. De mit bizonyít ez a mai nap? Épp az ellenkezőjét! Valami nekem is jár. A finnyás Kaánéknak például kellek. Mert jár nekem a megbecsülésük. És tudom is, mit kezdjek vele.

*

Már csak azt illetően volt tanácstalan, hogy végül is melyik hőstette érdemesítette meghívásra? Mert ugye másféle megjelenést követel az egyik, és mást a másik. Ha Kaánék az ő *Melós Evangéliomának* a bátorságát méltányolták, ha Bocsári és Pakulár erről a versről számolt be, megtoldva történetét a felolvasást követő vészterhes fenyegetéssel (és nem számít, hogy annak egyelőre nem lett folytatása, hiszen lehetett volna), és Kaán ennek hatására hívta meg őt, akkor célravezető lehet olajfoltos overallban beállítani hozzá, mintha az embernek arra se maradt volna ideje, hogy műszak után hazamenjen megmosdani és átöltözni. A borostát is meghagyja az arcán, csöppet sem árt, ha a szőrzet némileg keskenyíti a képét, mert épp arról szokta Hermina azt gügyögni, hogy olyan édes, puha és kerek, mint a babapopsi. Gyűröttek leszünk, s azt éreztetjük, hogy mi egy végigkeccsölt nap után, kifacsart állapotban estünk be ide, ezért természetszerűleg kissé érdesek vagyunk, és bár örülünk a meghívásnak, idejőnnünk bizonyos értelemben mégis áldozat. Mindazonáltal lesz nálunk megmutatásra szánt kézirat is, amit majd overallunk cipzáras felső zsebéből fogunk előráncigálni, s ennek hitünk szerint szintén meglesz a maga varázsa. Meg kell felelnünk a rólunk Pakulárék által felskiccelt képnek, miszerint kis termetünk ellenére robusztus a külsőnk, és azt is hihetővé tesszük, hogy azon az estén lenyűgöző elszántsággal penderültünk ki a pódiumra, hogy a nézők gyávábbjának még a szája is tátva maradt, mikor azt bömböltük, *te csak gürcölj odalenn, újgazdagoké a menny, meg hogy azt mondja a jesszuszkresztus, proli, mindig neked lesz kuss*. Egyesek kifejezetten félték, mások meg annál elégedettebben kuncogtak. Személyünkben a szalonnak olyan vendége lesz ma este, aki fittyet szokott hányni a magyar élet legfőbb szabályának, miszerint soha semmit nem mondunk ki nyíltan. Hogy mi magunktól is ezt tettük, az szenzáció lehetett Kaánék számára, hiszen Katz Simon nem az ő nevelésük, és lám, mégis ugyanazt hirdeti, mint ők. Ez meg azt jelenti, hogy a

Kaán-féle társaságnak *létezik* utánpótlása. Nemcsak személyes sértődöttségük okán félrevonult, egzisztenciájukat veszített negyvenesekből, ötvenesekből áll az ellenzék, hanem akad köztük olyan is, mint a huszonéves Katz Simon, aki tökéletesen igazolni fogja a képet, amit felkarolható munkásfiatalokról ezek a merész teóriákkal operáló, de életidegen értelmiségiek föltehetően ápolnak magukban. Nyilván feltételeznek némi sutaságot és kisebbségi érzést – rendben van, lesz sutaság és lesz félszegség, s az illúzióik kedvéért némi csetlés-botlás is, hadd legyen mi fölött jóindulatúan napirendre térniük. Másfelől résen kell lenni, nehogy a meghívóinak eszébe jusson műveltségbeli fölényrel eldönteni bármilyen vitát. Nem engedheti magát újra bevinni abba az utcába, amibe egy másik értelmiségi társaság egyszer már csalárdul becsalta, amikor valami Csomszki nevű ürge tételével akarták ledöfni az ő véleményét, s ettől szerfölött ingerültté lett. Próbált ugyan visszavágni, de az is rosszul sült el, a ti tovaris Csomszkitok nem tudhatja, jelentette ki, hogy miket gondolnak a magyar melósok, de én igen. Értésére adták, hogy a *szki* végződés dacára az illető nem tovaris, hanem amerikai tudós, mire azt üvöltötte, hogy szarok rátok, intellektuok, ti semmit se tudtok, itt egyedül én vagyok melós. Egyedül te vagy részeg, intette le a házigazda, akinek ő behúzott egyet, de végül maga is monoklival a szeme alatt távozott. Hasonló kiborulásnak ma nem szabad előfordulnia, tökéltel a szigorúan, Katz Simon ma nem fogja meghallani, ha olyat mondanak, ami bánthatná, mert hiszen ma nem az a tét, hogy ki melós, ki nem, azon viszont igenis sok fordul meg, hogy sikerül-e egy kis helyet szereznie a közös üldöztetés napja alatt?

*

Hogy más lehetséges buktatókat is elkerüljön, Bocsáriékból jó előre megpróbálta kiszedni, lappang-e olyasmi a meghívás mögött, amin kénytelen volna megsértődni? Például nem arról van-e szó, hogy csak le akarják kvittelni, amit társaságuk oszlopos tagjáért, Tükéért tett, mert zsenifrozná őket, hogy egy *melós*nak tartozzanak. Ez a semmibevétel burkolt formája volna, amiből köszöni, nem kér. Kóros önértéktúltengésben szenvedsz, mondta Pakulár, de sebj, Kaánt illetően erre semmi okod, mert ha van ember, aki zsigerből demokrata, hát ő az. Sőt, maga körül sem tűrne meg olyan valakit, aki téged képes volna akár a munkásvoltod miatt, akár valami tájékozottságbeli hiányért lenézni, tódította Bocsári, aztán rövidre zárta a jellemzést, az csak a kisebbik fele a dolgoknak, hogy okos, mint a nap, de apádtól, anyádtól se tanulhattál többet az emberekről, mint tőle. Simon rosszkedvűen intette le, a szüleit inkább hagyjuk, apám nem él, anyámmal kizárólag cetliken érintkezünk, mert mikor én dolgozom, ő alszik, mikor ő dolgozik, én húzom a lóbórt, s így legalább nem veszekszenk. Viszont ha a ti Kaánok olyan tökéletes, akkor – röhögjétek ki bátran –, kezdek félni tőle, és mégse merek elmenni hozzá. Pakulár és Bocsári elképedve néztek össze, arra nem voltak felkészülve, hogy esetleg el kell oszlatniuk Simon aggályait. Elmondunk neked egy történetet, látott hozzá Bocsári, ami után eszedbe se fog jutni, hogy Kaántól félj. Azt tudnod kell, hogy hozzá képest a templom egere valóságos Rotschild, de a könyvszekrénye teli van féltett kincsekkel,

ezért nem is ad kölcsön senkinek semmit. És mi történt legutóbb? Idézni akart valamit Morley Pamacsájából, s ahogy kivette a vitrinből, a könyv leesett és kinyílt. És mi volt beleírva? Bocsári még utólag is elröhintette magát. *Menyuskámnak szeretettel ötödik születésnapjára.* És kit hívnak köztünk Menyusnak? Erre Simon is tudta a választ, Busót. Bizony őt, és szegény Busó évek óta hiába keresi a Pamacsáját, mert elfelejtette, hogy Kaánnak adta kölcsön. Simon elégedetten kiáltott fel, akkor mindent értek, ez a mese arról szól, hogy Kaán se tökéletes, könyvet kölcsön nem ad, de lopni lop. Látva, hogy megbotránkozó fejcsóválásra ingerelte Pakulárt, rákérdezett, miért, talán nem? Ha jól sejtem, Busó azóta szóba se áll vele, emberi dolog, én se csípném, aki engem ilyen sunyi módon megrövidít. Rosszul sejtéd, csattant fel Bocsári, benned fordítva vannak bekötve a dolgok, mi semmiféle tulajdonunk kedvéért nem áldoznánk fel egy barátságot! Simon kifakadt, azt mondtátok, Kaánnak a könyvek féltve őrzött kincsei! Ez igaz, csak hogy neki igazából Busó, Busónak meg ő a kincs. Simon hirtelen tudatára ébredt, hogy csaknem végzetes óvatlanságot követett el, mivel ő még nem tudja, hol verte le ez a kör a tiltó cölöpöket, de még egy rosszul megválasztott szó Kaánról, s ezek a fickók kiábrándulnak belőle, akkor pedig fuccs a terveinek. Bocsanatot kérek, jajdult fel szívet tépő hangon, miket is beszélek, hiszen nekem is mindennél fontosabb a ti barátságotok! Felugrott, homlokát az ajtófélfához verdeste s közben azt kiáltotta, hülye vagyok, hülye, hülye! Na, ebből elég, szólt rá Pakulár és a szakállát simogatta, ami nála a felborzolódott kedély jele volt, elég a *jászaimarizásból*, úgy látszik, kölcsönösen félreértettük egymást. Várj egy kicsit, szólt rá Bocsári, a végét ő még nem hallotta, anélkül meg honnét tudná, hogy ezt miért meséljük el neki? Az történt, fordult újra Simonhoz, hogy Busó elkérte a könyvét, gondoltuk, zsebre vágja és hazamegy, de nem, csak beleírt valamit, és Kaán kezébe nyomta, no és mit gondolsz, mit írt bele? Az arcán révült mosoly jelent meg, *Kaán Karcsikának közelgő ötvenötödik szülinapjára, szeretettel Busó Menyus bácsi.* Ez tényleg kedves, jegyezte meg Simon, de Pakulárt ezzel nem békítette meg, te még most se érted a lényegét, mondta, nem érted, hogy olyan társaságba kerülsz, ahol a konfliktusokat ilyen módon szokás megoldani. Most szólok, és még visszaléphetesz, ha neked ez így nem smakkol. Bocsári megpróbálta élet venni a dolognak, tudod, rólunk mások azt terjesztik, hogy semmi mást, csak acsarkodni tudunk, és ez kifelé így is van, a falanx kifelé zár, befelé viszont rém hasznos, mert a saját rossz ösztöneinktől is megvéd. Neked azért kell eljőnnöd Kaánhoz, hogy beleszokj ebbe, mert ha nem sikerül, bármilyen tehetségesnek tartunk is, nem leszel hosszú életű köztünk.